

FB.3120.I-162.2023.R

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Burmistrz Miasta Lęborka działając na podstawie 14 j §1 i §3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2022r., poz.2651 ze zm.) w związku z art. 1a ust. 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3, art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70)

uznaje

- 1) stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do wskazanego stanu opisanego we wniosku z dnia 29 marca 2023r. o wydanie interpretacji podatkowej w zakresie braku spełnienia definicji budynku w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych **za prawidłowe.**
- 2) stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do wskazanego stanu opisanego we wniosku z dnia 29 marca 2023r. o wydanie interpretacji podatkowej w zakresie braku spełnienia definicji budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych **za nieprawidłowe.**
- 3) stanowisko Wnioskodawcy, w przedstawionym stanie faktycznym, w zakresie zastosowania stawki podatku od nieruchomości dla gruntów działki nr obr. w Lęborku **za prawidłowe.**

Uzasadnienie

W dniu 29.03.2023r. do Burmistrza Miasta Lęborka wpłynął wniosek o wydanie interpretacji prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości.

We wniosku o wydanie interpretacji Spółka przedstawiła następujący stan faktyczny:

Na działce nr w Lęborku (KW), będącej własnościąSp. z o.o. posadowiona została stacja do tankowania gazu LNG, wdzierżawiona przez sp. z o.o., która to spółka aktualnie prowadzi tam działalność w zakresie sprzedaży paliwa do pojazdów ciężarowych. Stacja zbudowana jest ze zbiornika magazynowego, pompy oraz orurowania. Całość umieszczona jest na jednej wspólnej ramie stalowej. Nie jest trwale związana z gruntem i istnieje możliwość zmiany jej lokalizacji. Stacja postawiona została na powierzchni utwardzonej kostką brukowaną. Nie została wydzielona z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, nie posiada dachu, fundamentów. Dalej Wnioskodawca wskazuje, że „wybudowana została na podstawie projektu budowlanego zatwierdzonego decyzją Starosty Lęborskiego nr 321/21 z dnia 21 lipca 2021 roku. W części konstrukcyjno-budowlanej projektu budowlanego nie przewidziano elementów łączących z gruntem zbiornik na gaz lub infrastrukturę towarzyszącą”. Podkreślono również, że

przedmiotowa stacja tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą nie jest ujęta jako budynek w ewidencji gruntów i budynków dla działki nr Symbolem oznaczenia działki jest „Bi” czyli inne tereny zabudowane – przy czym na działce nie naniesiono budynków.

Do wyżej przedstawionego stanu faktycznego zadano następujące pytania:

1. Czy stacja tankowania pojazdów zlokalizowana w Lęborku na działce nr z infrastrukturą towarzyszącą powinna zostać uznana za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2023r. poz. 70)?
2. Czy stacja tankowania pojazdów zlokalizowana w Lęborku na działce nr z infrastrukturą towarzyszącą powinna zostać uznana za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2023r. poz. 70)?
3. Jaka stawka podatku od nieruchomości na terenie miasta Lęborka powinna zostać zastosowana w stosunku do terenu działki nr w Lęborku, na którym zlokalizowana jest stacja do tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą?

Stanowisko Wnioskodawcy wobec zadanych pytań przedstawia się następująco:

Ad. 1

Przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych definiują budynek jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Według Spółki kwestia ustalenia, czy dany obiekt posiada przegrody budowlane i dach raczej nie budzi wątpliwości, o tyle kwestia trwałego związania z gruntem była przedmiotem licznych wypowiedzi orzecznictwa sądów administracyjnych. Strona przywołała wyroki sądów administracyjnych, w tym wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 7 września 2022r. sygn. II SA/Gd 139/22, w którym wskazano, że prawo budowlane nie zawiera definicji fundamentu, a ustawa ta nie odsyła również do żadnego innego aktu określającego definicję fundamentu. Zatem, w celu przesądzenia czy mamy do czynienia z fundamentem, należy określić podstawową cechę lub cechy charakteryzujące fundament, w oparciu o zakres semantyczny tego pojęcia, jaki ma ono w języku potocznym. W uzasadnieniu uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 września 2021r. III FPS 1/21 wskazano: fundament należy traktować jako część składową budynku w rozumieniu cywilistycznym. Zdaniem strony należy też podzielić pogląd prezentowany w fachowym piśmiennictwie, że „fundament stanowi budowlany element konstrukcyjny przekazujący na podłoże gruntowe całość obciążeń budowli lub maszyn (w przypadku fundamentu pod maszynę lub urządzenie), wykonany z betonu, żelbetu, murowany z cegieł lub kamieni, rzadziej z drewna”. W dalszej części przywołano uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29.09.2021r. sygn. III FPS 1/21, cyt.: "Obiekt budowlany, będący budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. nr 243, poz. 1623 ze zm.) w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. nr 63, poz. 613 ze zm.), może być dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznany za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli spełnia

kryteria bycia budynkiem, wymienione w tym przepisie, a jego wyróżniającą cechą jest powierzchnia użytkowa, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l."

Następnie podatnik podkreślił moc prawną uchwał NSA, przywołując treść kolejnego orzeczenia: „do samej stacji LNG odnosi się wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 28 kwietnia 2022r., sygn. I SA/Łd 188/22, w którego uzasadnieniu wskazano, że uchwała składu siedmiu sędziów NSA jest wiążąca w danej sprawie, a ponadto ma tzw. Ogólną moc wiążącą, wynikającą z art. 269 §1 p.p.s.a. Przepis ten nie pozwala żadnemu składowi sądu administracyjnego rozstrzygnąć innej sprawy w sposób sprzeczny ze stanowiskiem zawartym w uchwale powiększonego składu NSA. Skład, który nie podziela wspomnianego stanowiska, może jedynie ponownie przedstawić dane zagadnienie odpowiedniemu składowi powiększonemu. Dodatkowo wprost wskazano, że elementy stacji LNG, czyli: stacja redukcyjno-pomiarowa, rurociągi i parownice nie są oddzielnymi budowlami. Nie zostały bowiem wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych”.

Ad. 2

Spółka utrzymuje, że stacja tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą nie jest budowlą. Dla potwierdzenia swojego stanowiska Wnioskodawca wskazuje, że w uzasadnieniu uchwały NSA z 29.09.2021r., III FPS 1/21 wskazano, że nie budzi wątpliwości identyfikowanie obiektu budowlanego jako budowli w przypadku, gdy jest ona wprost wymieniona w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, a jednocześnie nie posiada którejkolwiek z cech budynku określonych w art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. Zgodnie z art. 3 pkt 3 u.p.b., w brzmieniu odnoszącym się do realiów rozpoznawanej sprawy, przez budowlę należało rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje, ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Z kolei w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 28 kwietnia 2022 roku, sygn. akt I SA/Łd 188/22 wprost wskazano, że elementy stacji LNG, czyli: stacja redukcyjno-pomiarowa, rurociągi i parownice nie są oddzielnymi budowlami. Nie zostały bowiem wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. W uzasadnieniu podkreślono, że sporny zbiornik nie spełnia definicji budowli z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., gdyż nie został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych i nie został wzniesiony w ramach procesu budowlanego. Sąd zgadza się też, że definicja obiektu budowlanego zawarta w art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego wyrażona słowami „wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych” zakłada zarówno to, że obiekt budowlany musi być wykonany z materiałów budowlanych, jak i to, że ma być wzniesiony co oznacza wykonanie w ramach procesu budowlanego, gdyż inaczej trudno sobie wyobrazić, wznoszenie obiektu budowlanego. Zbiornik ten, jak wynika

z wniosku, nie był wnoszony w ramach procesu budowlanego z wyrobów budowlanych lecz został wyprodukowany poza obszarem zabudowy ze stali kotłowej i dowieziony na miejsce celem ustawienia na fundamencie. Jest on zatem urządzeniem technicznym, a nie odrębną budową, jak uznał organ. Podobną ocenę można wyrazić w odniesieniu do pozostałych spornych elementów stacji LNG, czyli: stacji redukcyjno-pomiarowej, rurociągów i parownic. Błędna jest ocena organu, że są to oddzielne budowle. Nie zostały one bowiem wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. Urządzenie techniczne w świetle obowiązującej na dzień wydania interpretacji definicji obiektu budowlanego nie są częścią tego obiektu. Poza tym organ nie twierdził, że są to części budowli (jakiej?) ale oddzielne budowle.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 listopada 2021 roku, III FSK163/21, wskazano, że jednocześnie nie można pominąć, że w uchwale Naczelny Sąd Administracyjny opierał się na definicja „budowli” z art. 1a ust 1 pkt 2 u.p.o.l w brzmieniu sprzed zmiany (28 czerwca 2015r.), gdzie budowlą był obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonej w uchwale, zgodnie definicją zamieszczoną w art.3 pkt. 5 u.p.b, tymczasowe objekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechę czasowości użytkowania albo cechę niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei brzmienia przepisu art.3 pkt.1 lit.a-c u.p.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą „tymczasowe objekty budowlane”. Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi (por. Prawo budowlane. Komentarz, praca zbiorowa pod red. Z. Niewiadomskiego, Wydawnictwo C.H.BECK, Warszawa 2007, str.40 i 53).

Ad. 3

Zdaniem Wnioskodawcy „Z uwagi na fakt, że stacja do tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą nie jest budynkiem ani budowlą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, sp. z o.o. twierdzi, że w stosunku do działki nr w Lęborku zastosowanie ma stawka podatku od nieruchomości dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków”.

Po rozpatrzeniu wniosku, wnikliwej analizie stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 14b §1 i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2022r. poz. 2651 ze zm.) stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje między innymi wójt, burmistrz (prezydent miasta). W myśl art. 14b §2

i §3 Ordynacji podatkowej wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego i zdarzeń przyszłych, a składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że organ wydający interpretację rozpatruje sprawę tylko i wyłącznie w ramach zagadnienia prawnego zawartego w pytaniach podatnika, stanu faktycznego przedstawionego przez niego oraz wyrażonej przez wnioskodawcę oceny prawnej (stanowisko wnioskodawcy). W sprawach wydania pisemnej interpretacji organ nie przeprowadza postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku, ogranicza się wyłącznie do analizy okoliczności podanych we wniosku.

Dokonując wykładni przepisów prawa objętych wnioskiem o wydanie interpretacji wskazuje się, że obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2023r. poz. 70 dalej u.p.o.l.)

W myśl art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Tak więc, wszystkie obiekty budowlane mieszczące się w kategorii budynków lub budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 tejże ustawy podlegają opodatkowaniu.

Art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. stanowi, że **budynek** to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Wszystkie cechy wskazane w cytowanym przepisie muszą być spełnione łącznie. Uwzględniając przedstawione elementy stanu faktycznego, organ podatkowy zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym we wniosku, w zakresie pierwszego pytania, w ocenie którego przedmiotowa stacja tankowania pojazdów nie jest budynkiem w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. Wnioskodawca jednoznacznie wskazał, że stacja nie jest trwale związana z gruntem, nie została wydzielona z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych, nie posiada dachu, fundamentów – zatem nie spełnia definicji budynku.

Definicja budowli została zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w dniu złożenia wniosku, **budowla to obiekt budowlany** w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego

przeznaczeniem. Z powyższego wynika, że przedmiotem podatku od nieruchomości jest budowla jako obiekt budowlany wraz z instalacjami (wszystkimi elementami), które zapewniają możliwość jej użytkowania zgodnie z przeznaczeniem.

Aby daną rzecz można uznać za budowlę w rozumieniu u.p.o.l. musi ona spełniać definicję obiektu budowlanego w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, tj:

- 1) musi być wzniesiona z użyciem wyrobów budowlanych,
- 2) nie może być budynkiem, ani obiektem małej architektury,
- 3) powinna być wymieniona w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej.

Nie ulega wątpliwości, że w załączniku do ustawy Prawo budowlane została wymieniona stacja paliw w kategorii XX, jako obiekt budowlany. Natomiast szersza charakterystyka budowli jaką jest stacja paliw wynika z definicji zawartej w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 1853 ze zm.). W myśl tego aktu (§1 pkt 2) stacja paliw to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze. **Z definicji tej wyraźnie wynika, że poszczególne elementy stacji, wzajemnie ze sobą powiązane, składają się łącznie na budowlę jaką jest stacja paliw.**

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13.05.2014r., sygn.II FSK 1360/12 Sąd uznał, że na kwalifikowanie obiektów budowlanych, takich jak stacja gazu ziemnego LNG, stosuje się teorię funkcjonalnej budowli, tzn. mając na uwadze elementy funkcjonalne takiego obiektu, czyli przeznaczenie, wyposażenie oraz sposób i możliwość wykorzystania tego obiektu jako całości. Podział dokonywany przez podatników na urządzenia techniczne oraz część budowlaną jest podziałem sztucznym i nie może prowadzić do wniosku, że któraś z tych części z uwagi na istotę całej konstrukcji mogłaby funkcjonować samodzielnie. W wyroku tym Sąd stwierdził ponadto, że brak trwałego połączenia stacji z gruntem w świetle art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane pozostaje bez znaczenia (ustawa nie wprowadza nakazu trwałego związania z gruntem). Odnosząc się do przywołanych przez Stronę wyroków, organ podkreśla, że w jego ocenie poszczególne elementy stacji paliw nie stanowią odrębnych przedmiotów opodatkowania (oddzielnych budowli). Elementy te zostały technicznie i użytkowo powiązane, aby mógł powstać obiekt stacji tankowania pojazdów i powinien być opodatkowany jako budowla.

Z przedstawionego przez Wnioskodawcę opisu stanu faktycznego wynika, że stacja została wybudowana na podstawie projektu budowlanego zatwierdzonego decyzją Starosty Lęborskiego nr 321/21 z dnia 21 lipca 2021r., co potwierdza, że obiekt stacji paliw – jako obiekt budowlany wymieniony w załączniku do ustawy Prawo budowlane w kategorii XX, składa się zarówno z elementów budowlanych jak i niebudowlanych, by mógł spełniać swoją funkcję. Jak wskazuje sama Spółka, celem przedmiotowej stacji tankowania pojazdów jest

sprzedaż paliwa do pojazdów ciężarowych i zgodnie z oświadczeniem strony taka działalność jest tam aktualnie prowadzona. By można było prowadzić działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliw niezbędne jest funkcjonalne powiązanie poszczególnych elementów stacji tak, aby wszystkie elementy wchodzące w jej skład pozwalały na jej eksploatację – użytkowanie obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności opisany stan faktyczny, przedstawione przepisy prawa, orzecznictwo sądów administracyjnych organ podatkowy stoi na stanowisku, że przedmiotowa stacja tankowania pojazdów stanowi budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zatem stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 2 jest nieprawidłowe.

Art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. stanowi, że grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz gruntów związanych z tymi budynkami, a także gruntów, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, chyba że przedmiot opodatkowania nie jest i nie może być wykorzystywany do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych.

Rada Gminy, na podstawie art. 5 ust. 1 u.p.o.l., w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości.

Grunty działki nr obr. w Lęborku oznaczone w ewidencji gruntów i budynków jako Bi (inne tereny zabudowane) są własnością SpółkiSp. z o.o. z siedzibą w, a zatem są w posiadaniu przedsiębiorcy. Na przedmiotowej działce usytuowana jest stacja paliw LNG, która została wypożyczona innemu podmiotowi gospodarczemu, który prowadzi tam działalność w zakresie sprzedaży paliwa do pojazdów ciężarowych.

W związku z powyższym grunty działki 299/8 obr. 14 w Lęborku jako będące w posiadaniu przedsiębiorcy (dodatkowo, faktycznie zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej) podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według stawek określonych w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a u.p.o.l. - dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Podkreśla się, że dla objęcia przedmiotowych gruntów stawką podatku przewidzianą dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie ma żadnego znaczenia jakim obiektem jest stacja tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą.

W roku 2023 na terenie miasta Lęborka obowiązują stawki podatku od nieruchomości wynikające z Uchwały Nr XLIV-594/2022 Rady Miejskiej w Lęborku z dnia 10 listopada 2022 roku w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na terenie miasta Lęborka (Dz. Urz. Województwa Pomorskiego z 2022r. poz. 4607). Roczna stawka podatku od nieruchomości dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków wynosi 1,16 zł od 1 m² powierzchni.

Organ podatkowy podziela stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 3 – uznaje je za prawidłowe.

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego

przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nadmienia się, że Wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego. W przypadku rozbieżności pomiędzy przedstawionym stanem faktycznym, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy. Interpretacja ta, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, Aleja Zwycięstwa 16/17, 80-219 Gdańsk, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - t.j. Dz.U. z 2023r., poz. 259) w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 §2 pkt 4a (art. 53 §1 ww. ustawy) za pośrednictwem organu, który wydał interpretację - Burmistrza Miasta Lęborka, ul. Armii Krajowej 14, 84-300 Lębork.

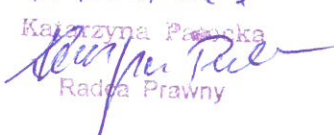

BURMISTRZ MIASTA
Witold Namyslak

Otrzymują:

1. _____

2.a/a

Wyk. M.R.

14.06.2023
Katarzyna Paszka

Rada Prawny